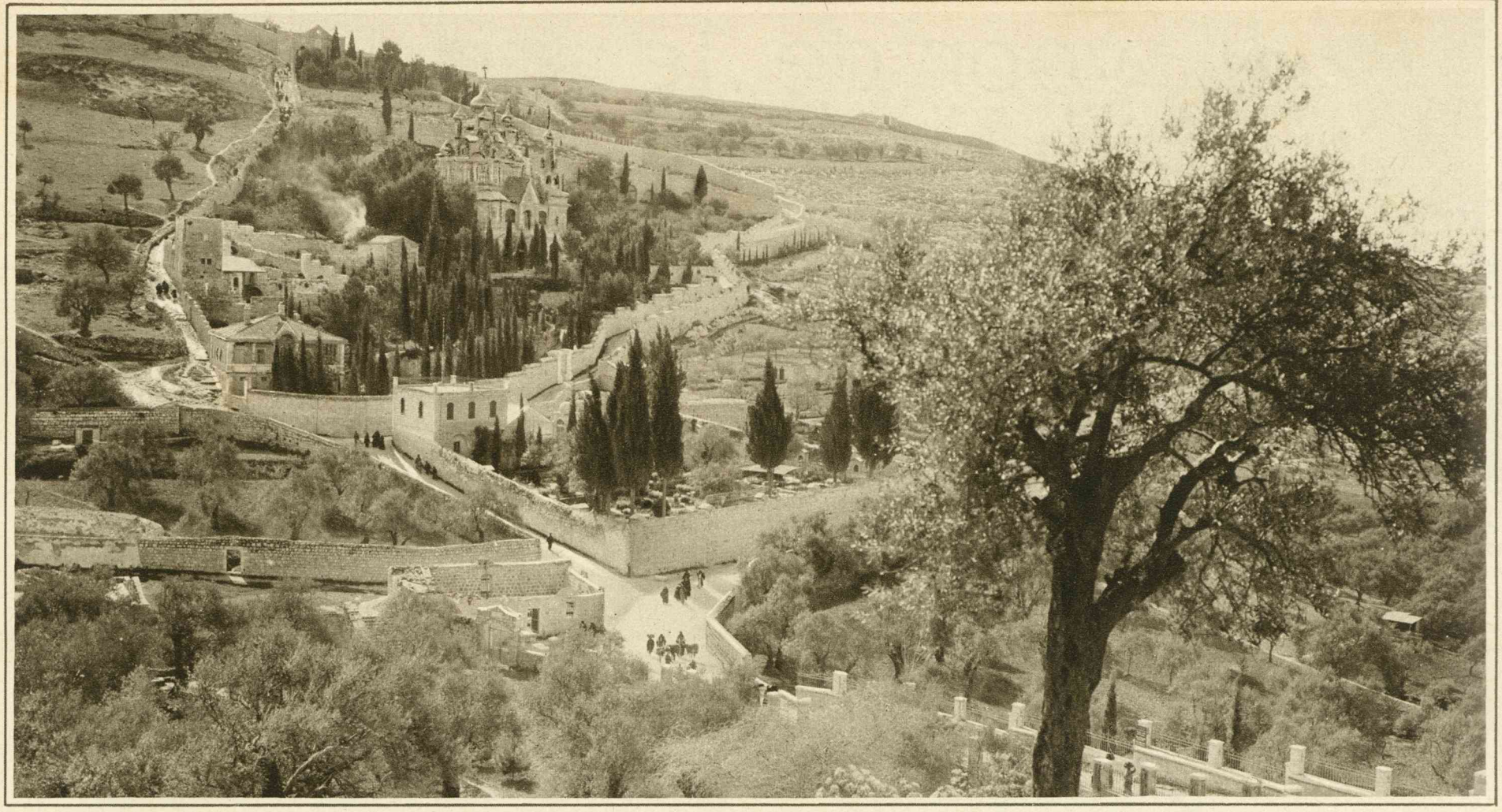

De Olijfberg.

Gezicht op de Zuidzijde van den Olijfberg, van welks top Jezus is ten hemel gevaren. De foto werd genomen vanaf de Westzijde van de beek Cedron. Midden op de afbeelding de hof van Gethsemané.

geluk, dat ik zoek, want dat komt maar eenmaal in een menschenleven. Het is ook tot mij gekomen, jaren, vele jaren geleden, toen ik nog op de landbouwschool studeerde, en een frissche, onbedorven jongen was. Toen heb ik het geluk in mijn armen gehouden, maar ik was dwaas en lichtzinnig genoeg het weer los te laten, want toenmaals wist ik nog niet dat dit het geluk was. En toen ik het eenmaal wist, had ik 't voor altijd verloren."

Meer hoorde Helena niet, want ze is van haar luisterpost gevlucht en staat nu in haar kamer voor het geopende venster met kloppend hart en hoogrood gelaat als een op heeterdaad betrapte misdadigster. Voor haar oogen hangt een nevel; ze zou kunnen weenen en lachen tegelijk, want nu weet ze, dat haar ooren haar niet bedrogen hebben, als zij de stem meende te hooren, die haar eens op een lentemorgen had toegefluisterd:

„Als 't weer Paschen is, ben je mijn lieve bruid!"

Het kost haar moeite haar ontroering meester te worden; ze heeft echter in den harden kamp des levens geleerd zich te bedwingen en als er na eenige oogenblikken aan haar deur geklopt wordt, is zij weer kalm, zóó kalm, dat zij met lachend gelaat de binnentredende kan afwachten. Zij verwachtte haar hospita te zien, doch het brengt haar niet weinig van haar stuk als zij in plaats van de welgedane juffrouw Kuypers een krachtige mannengestalte ziet binnentreden die haar ietwat bewogen groet, zich als Frederik Stolwijk aan haar voorstelt en haar zijn dank betuigt voor de vriendelijkheid aan zijn dochtertje bewezen. Een beminnelijk lachje speelt om haar lippen en zelfs op haar achttienjarigen leeftijd kan ze er niet aantrekkelijker hebben uitgezien, dan nu in de volheid van haar rijpere vrouwelijke schoonheid. Met uitgestoken hand treedt ze den man tegemoet en zegt onbevangen:

„Ik heb het vol blijdschap gedaan, mijnheer Stolwijk. Mijn vreugde zou echter nog grooter geweest zijn als ik geweten had dat het voor uw dochtertje was!"

Stolwijk wordt op deze woorden beurtelings rood en bleek en staart de jonge vrouw tegenover hem aan alsof zij een geestverschijning is.

„Helena ... jij! .... O, is het werkelijk mogelijk?"

De situatie had nu pijnlijk kunnen worden, zoowel voor haar als voor hem, als zij haar dwaas, oud hart niet volkomen in haar macht had gehad. Nu vindt zij dadelijk met fijnen tact het juiste woord, dat het beschamende gevoel als een schuldige voor haar te staan, van zijn ziel wegneemt. Slechts een paar minuten verlegen tasten nog, en ze hebben den goeden toon getroffen en spreken van elkanders wedervaren als een paar oude vrienden, die na lange scheiding elkander weergevonden hebben.

Helena heeft aan het raam plaats genomen, Frederik Stolwijk heeft den aangeboden stoel versmaad en staat aan haar zijde, in het diepst van zijn ziel gegrepen door de goedheid die van haar uitstraalt en vol bewondering voor haar jeugd en schoonheid, die klaarblijkelijk niets geleden hebben, terwijl hij door al de tegenspoeden zich ondanks zijn drie en dertig jaar gevoelt als een oude man.

Plotseling zwijgen beiden want daar van over de daken ruischt een geklinkklank door het geopende venster de kamer binnen. Kerkkloktonen! De paaschklokken luiden het feest der opstanding in, en het was den luisterenden als ging er een zalig sidderen door de lentelucht. Helena heeft onwillekeurig de handen gevouwen, terwijl een zonnestraal haar bruine haren in gouden gloed zet. De man aan haar zijde valt, als door een onweerstaanbare macht gedwongen op de knieën neer evenals op dien Paaschmorgen lang geleden, en eerst schuchter, daarna vaster en inniger slaat hij den arm om haar leest. Zoo luisteren zij bewegingloos naar het klokgelui, dat de opstanding insluit, de opstanding ook in de natuur, ook in hun harten!

Als het klokgelui heeft opgehouden, neigen hun van geluk stralende gezichten tot elkaar en vinden hun lippen elkaar in een langen, innigen kus.

„Nu is het geluk toch voor de tweede maal in mijn leven gekomen," fluistert hij. „En nu zal ik het vasthouden."

Het meer van Galilea.

Vischers bezig met het herstellen hunner netten aan het meer van Galilea. (Het meer van Galilea is in de bijbelsche geschiedenis bekend door de wonderbare vischvangst, die de apostelen er op Jezus' woord hadden).